

R

A

P

O

R

T

Nezlobte mě, umírám

čau |18| Jiří Feryna

Vážené čtenářstvo! Je sobota. Presentace výsledků dílen (část z nich najdete v našem časopise), hudební tečka, pozvolné placení astronomicky vysokých účtů ve Vokýnku, usmiřování rozhádané redakce, sebevraždy v redakci, vzájemné vraždy v redakci. Její torzo, které zaměstnavatel uvolnil na celou dobu trvání Šrámkovy Sobotky, případně jsou bez zaměstnání (neboť autory a autorky takto perverzní publicistiky by žádný rozumný ziskuchtivec nezaměstnal), vám dnes samozřejmě přináší obvyklé hrsti hejtů, tu a tam nějaké vyznání a spoustu jiných poutavých článků.

Sobota je však časem blížícího se konce. Ale my končíme neradi a nerady. Proto jsme se rozhodli pro několik změn. Takže zaprvé: časopis *Splav!* tímto číslem vstupuje na pole orná a válečná a mění svůj název na *Raport!*. S dospělostí je čas přijmout zodpovědnost za své činy a v ideálním případě se zbavit hříchů mládí. Doufáme tedy, že vás *Raport!* uspokojí minimálně stejně dobře jako *Splav!*.

Zadruhé: Jiří Feryna jsa přesvědčen, že by náročnou šéfredaktorskou řeholi v kombinaci s prací v přípravném výboru zvládal jen s obtížemi, rozhodl se rezignovat. Sirota se však z redakce nestane. Na jeho místo nastoupí osobnost neméně kvalitní a renesanční. Není jí nikdo jiný než fotbalový lyrik a pozorný reportér Tomáš Chaloupecký. Jiří Feryna přeje Tomáši Chaloupeckému pevnou a jistou šéfredaktorskou ruku, jíž povede tento sobotecký list a jíž povede i své novinářské pero.

Feryna je mrtev, ať žije *Splav!*.

*Třetí osoba mému egu svědčí.

Program

08:00–13:00 náměstí Míru

Třešňový jarmark

vstup volný

10:00 Městské divadlo

závěrečná prezentace účastníků tvůrčích dílen Šrámkovy Sobotky 2016

vstupné dobrovolné

19:30 zahrada Šrámkova domu

Festivalová hudební tečka

zahraje brněnský pouliční šraml Urband a androš-kid-metal Střepy

vstupné 120 Kč

Jídelníček

Oběd:

Žampionová polévka

Pečená sekaná, bramborová kaše, kyselá okurka

Segedínský guláš, houskový knedlík

O překládání vesele i... veseleji

reportáž |18| Ondřej B. Vinš

Bylo mou milou povinností napsat svůj poslední článek o ranní přednášce Justina Quinna, která se zaměřovala na problematiku překladu, resp. mezikulturního převodu. Říkám přednášce, ale to, co jsem zažíval s doc. Quinnem během hodin na fakultě, se opakovalo i v sálu spořitelny – z přednášky se plynule stal seminář. Mohl za to bezprostřední, nadšený a hlavně respektující přístup přednášejícího, který rychle smazal rozpačitý dojem z moderátorky, jež jednala s (pověštinou staršími) návštěvníky jako s malými dětmi.

Jádrem přednášky byly případové studie dvou českých básníků. Miroslav Holub (jenž, jak připomněl Mgr. Bílek, navštívil i Sobotku) je dodnes nejznámějším českým básníkem v anglofonním světě. Pikantní je, že do angličtiny ho přeložil Ian Milner, docent Karlovy Univerzity a špion KGB. Quinn zdůraznil Holubův vědecký jazyk, který je prost obrazných vyjádření, tudíž lépe převoditelný do jiného jazyka. Bohuslav Reynek je oproti tomu v anglofonním světě prakticky neznámý, spolu s Nezvalem, Holanem, Seifertem i Máchou. Ano, i s Máchou! Dokonce ani Bezruč nikdo nezná, a to byl přeložen do 46 jazyků, jak pohotově uvedla jedna z posluchaček.

Quinn dále srovnal tradice českého a anglického překladu, z čehož česká škola vyšla jako vítěz (Jiří Levý na Hrad!). Důvodem je to, že Angličané prostě překlad neuznávají jako uměleckou metodu, pouze jako mechanický proces. Možná se ale blýská na lepší časy, zmínil opatrně Petr Onufer. V příštím roce vyjde kniha překladů Bohuslava Reynka, jejichž autorem je právě Justin Quinn. Doufejme, že za nějakých deset, dvacet let se povědomí o české poezii v (nejen) anglofonním světě zlepší. Záleží však i na nastupující generaci překladatelů.

Linhart si to vymáčkal (youtu.be/OeAF9zoQNGk)

60 slov |18| Jan Henyš

Včera jsem byl svědkem souboje, který se nevidí... – moment, vidí každý den. Od pěti na jedničku. Čtení odvážného sudetského autora Patrika Linharta se totiž včera zvrhlo v AZ-kvíz. Publikum samozvaných Alešů Zbořilů se rozhodlo postavit Linharta za herní stůl a klást mu v rámci diskuse otázky vpravdě kvízového charakteru. Snad následkem pohoršení z expresivity jeho básnického výrazu, lačni po její obhajobě. *A víte, kde ještě žil v zahraničí Gellner? A s kým?* Patrik Linhart však v soutěži uspěl, překvapiv šíří svých znalostí, a z bankomatu si odnesl uznání, potlesk a bizarní květinu od Jiřího Feryny.

Žmolkovité odpoledne

reportáž |18| Tomáš Chaloupecký

Václav Žmolík je moderátor s tahem na branku. Ihned po vstupu na pódium ukázal čtyři CD, respektive „nosiče, jak se dnes říká“, a vytyčil tak plán pro nejbližší hodinu a půl: prodat je. Podařilo-li se mu to, tak nikoliv zásluhou jeho, nýbrž díky hostovi, kterým byl Igor Bareš a blábolícího Žmolíka svými věcnými odpověďmi zachraňoval.

Předchozí odpoledne moderoval Aleš Vrzák (nikoliv Vrzal, jak jsem v jednom z minulých čísel uvedl a za což se dotyčnému omlouvám) rutinně – v nejlepším slova smyslu. Díky zkušenostem ze své profese rozhlasového režiséra s hosty pracoval a osobně je zná. Rozhovor pak vede spíše jako setkání dvou přátel nad kávou, které shodou okolností poslouchá i několik dalších hostů kavárny. Vzniká pak rozhovor, který sice z podstaty věci nemůže jít do hloubky, na nepříjemné dotazy není místo a otázka, která nevykouzlí úsměv, je otázka nechtěná, posluchači se ale pobaví a snad i dozví věci, které je zajímají. Vrzák se nepouští do žádných větších akcí, dává prostor zpovídánímu. V rámci žánru v pořádku.

O to překvapivější proto byl střet s Václavem Žmolíkem, celoživotním profesionálním moderátorem, který se včera odpoledne prezentoval jako mistr banalit. „Já musím, Igore, říct, že na rádiu mne baví, že vytváří obrazy,“ položil otázku, jež svou objektivností překvapila i Bareše. Forma jej neopustila ani během zbytku pořadu, především tehdy, když se pouštěl do hodnocení vyposlechnutých ukázek. „Nádherný jazyk Karla Čapka,“ začal zlehka. „Jak toto zpracování ukazuje, Karel Čapek byl mistr slova. Určitě jeden z největších spisovatelů historie. Škoda, že na něj nevyšla Nobelova cena,“ pokračoval. A odvážným tvrzením „Igor Bareš čte Karla Čapka. To je poezie, přátelé,“ áchání zakončil.

Igor Bareš byl naštěstí lepší a podobných slizkostí se vyvaroval. Když měl odpovědět na otázku, proč se mu Čapkův jazyk tolik líbí, popsal několik obecných rysů, do kvaziodborného hodnocení se ale záměrně nepouštěl. Přesto bylo vidět, že má látku rád a rozumí jí nad rámec běžného čtenářství. Škoda, že Hordubalovi věnoval pořad „Hordubal Igora Bareše“ nanejvýš polovinu své stopáže, tím spíše, že Igor Bareš, jak sám přiznal, právě čte *Povětroně* a celou Čapkovu noetickou trilogii by rád v Českém rozhlase dotočil. Místo toho přišlo vyprávění o adaptaci *Toulelek českou historií*, v níž dlouhá léta Bareš účinkoval, ale už neúčinkuje, a jeho zatím poslední audioknize, Nesbøho *Nemesis*, tedy dílech s jistě větším komerčním potenciálem: historický seriál vyšel na speciálním dvojCD, obsahujícím pouze díly věnující se Karlu IV., a Nesbø je, řečeno s Václavem Žmolíkem, „král severské krimi“.

A to bylo vše. Přestože totiž kolega Henyš těsně před začátkem pořadu potkal moderátora na toaletě, Václav Žmolík vztyčené pravice dotazůchtivých diváků ferynovsky přehlédln, pořad ukončil a spěšně opustil sál.

Odpálit Ikarii

½ hejt, ½ letter of love |18| Silvie Mítlenerová

„Bude se svlíkat.“ „Bude se svlíkat a nechá se tahat za vlasy.“ „Bude močit na knihy.“ „Strčí Ondřejovi nos do oka a jazyk do krku.“ Tato všechna očekávání jsme si vyprodukovali v redakci *Splav!u* na základě vzpomínek, útržků a videí Jany Orlové z její homepage. Prejže rejže. Nic z toho se nestalo.

Než se ale mohlo vůbec něco začít dít, musel na pódium předstoupit oblíbený Jiří Studený a provést úvod. Kšiltovku a ponožky v sandálech si někteří lidé dovedou obhájit jako ideální kompromis mezi prodýšností a hřejivostí, tak jo, v pátek na Sobotce už kdekdo hrabe na dno batohu. Ale počtvrté zopakovat, že katedra literární tvorby a kultury Univerzity Pardubice má webové stránky!, i facebook!!, i twitter!!!, že vydává časopis a že i Jiří Studený je básník, pak si ještě svou novou báseň o Humpíku sám přečíst a mezitím se naněkolikrát omluvit, že ubírám prostor Janě Orlové, je... jak to říct.

Je to jako by Jiřímu Studenému už fatálně chyběla přednášková místnost na Univerzitě Pardubice, proto si to kompenzuje zákeřným dotazem „definujte ve třech slovech, co je pro vás poezie“ a na všechny autory vytahuje jejich bakalářské práce. U Přemysla Krejčíka jsem to s povytaženým obočím přešla (a tam také nevznikl tak bolestný kontrast mezi moderátorem a autorem), Lukáše Vavrečku mimo jiné proto vynechala, po Janě Orlové kvůli tomu píšu hejt. Třeba jsem zaujatá, totiž určitě jsem obvinitelná ze zaujatosti, ale Jiří Feryna se svým úsporným stylem, jenž nechává do maxima vyniknout autora a jeho zvláštnosti, by se k moderování Jany Orlové hodil tisíckrát líp. Protože moderátor a autor se v daném formátu rozhodně nemají snažit být rovnocenní.

Jak jsem zmínila v úvodu, Jana Orlová prakticky ani nemohla dostát všem očekáváním, která jsme si během týdne vytvořili. Po svém příchodu pak nezačala křičet na Jiřího Studeného, ale začala číst básně z první, druhé i dosud nevydané třetí sbírky. Básně o milování, o životě single mužů i žen, básně reflektující osobní situaci – jedna mi stála za zapsání:

Jdu mezi kůly
kůly po víně
až budu stará
postavím se do řady.

Orlová záhy opustila pódium s poukazem na to, že nechce udržovat bariéru mezi „já“ a „vy“, že vstoupí do publika, ačkoliv tím pádem bude vždycky někomu ukazovat záda. Záda nevadí. Záda Jany Orlové znamenají také výhled na to, že sice zvolila boty s dost stabilními podpatky, ale přesto je potřeba levou nohou trochu vyvažovat nerovnosti sešlapaného trávníku. Záda Jany Orlové znamenají docenit vypracování neoprenové sukně a bez škodolibosti si všimnout žilek na nohou. Záda Jany Orlové znamenají, že napříště nebudu vnímat Janu Orlovou jako idol, který se nebojí svlékat se a menstruovat na jevišti, který je děsně cool a nespoutaný, což mě trochu štve a vím, že mě to štve hlavně proto, že jsem sama celkem spoutaná a chtěla bych být trochu míň. Jana Orlová taky pere prádlo, nestíhá nakupovat a utírá sperma utěrkou. Nemá vůbec žádný význam soudit někoho jen podle webové stránky a podle superstylizovaných uměleckých performancí.

Přeli jsme se v redakci už od pondělí, kdo bude lépe umět vyhejtovat Janu Orlovou, kdo dokáže štavnatěji rozebrat odhalená ňadra, kdo zachytí rozrůzněné výrazy přítomných učitelek a básníka Josefa Jindry. Nakonec píšu dobrovolně a s radostí. Dvě dobrá čtení za jeden den, jedna dobrá diskuse. Velmi kladná bilance na konec soboteckého týdne.

Sexuální život prababiček

soft hejt |18| Jana Peterová

Páteční odpoledne je na Šrámkově Sobotce termín vpravdě macešský. Tvůrčí dílny skončily a mnoho účastníků buď předčasně prchá, nebo se oddává libému nicnedělání. V tomhle ohledu měla Jana Orlová, poslední z pardubických ne-ořezávátek, poměrně těžkou pozici už od počátku. Budme na ni tedy hodní.

Samotnému vystoupení předcházelo krátké představení nakladatelství Pavel Mervart. O tom jsme se dozvěděli, že vydává striktně výběrovou beletrii, která je většinou poezií. Také jsme se dozvěděli, že hlavní činností literární katedry v Pardubicích je glosovat svět, vesmír a vůbec na twitteru. Učitel tvůrčího psaní Jiří Studený, který – vy nuly – už měl i jednu báseň v prestižním sborníku *Nejlepší české básně*, nás předebral svým novopečeným výtvozem o tom, zda Humprecht odletí v objetí do smetí, nebo tak nějak. Prý ještě neví, jestli z toho něco bude, tak svorně doufejme, že spíš ne.

Pak už se ke slovu dostala konečně sama Orlová, která od prvního momentu působila dojmem, že má korálky nad kotníky. Její časově úsporné čtení (časově zhruba stejně rozsáhlé jako předcházející PR okénko) se vyznačovalo v první řadě tím, že básnířka opustila jeviště a své verše lehce zakřiknutým hlasem posílala do publika z různých nezvyklých úhlů. Potud tedy k originalitě.

Podobně jako její pardubičtí souputníci volila Orlová témata s nádechem erotiky. A vztahů. A rozumování o životě. A vína. A tak... Možná na to mají skriptum. Na básních se obtížně hledalo co pohanět a co pochválit. Lyrická ekvivalence smažáku s hranolkama. Nezaujme, ale jsou chvíle, kdy zatraceně přijde vhod.

A poučení nakonec: raději vilnou prababičku než single muže.

Highway king poesie

absolutní hejt |18| Jiří Feryna, Patrik Linhart, Kateřina Vaněčková

Natěšení na čtení Ludka Munzara jsme se plni očekávání vydali do Solnice. Moderátor František Novotný, čtoucí Luděk Munzar. V případě druhého jmenovaného hlas bezpochyby charismatický, v případě prvního hlas bez diskuse parazitující.

František Novotný začal celý pořad mimořádně dlouhým exposé ve stylu svého jmenovce Petra Novotného. Sám se baví. Přestože naše trojice očekávala férové patetické čtení, dostalo se jí hanebné urážky poezie (a zábavy). Již moderátor nastavil atmosféru pořadu, která byla podle kol. Vaněčkové podobně úmorně dusná, jako vzduch v sále – člověk nikdy neví, jestli zůstat, nebo odejít. Těžce vyčpělé vtipy pana moderátora, trapná životní moudra a rozjímání nad Novotného televizním úspěchem ji spíše vyháněly ze sálu ven.

Ano, nadevše bereme rozdílnost názorů na podobu poezie. To bychom se ale k poezii samotné museli dostat. Po půlhodině naprosto nesmyslného žvanění o úspěších minulosti jsme byli nuceni k doslovnému ataku na poezii. Moderátor se nezdráhal přirovnat recitátora k Seifertovi 21. století, což nás nevytočilo zdaleka tolik jako události následujících minut. František Novotný, dle svých vlastních slov „proto, než pustí hlavního aktéra k boji se svým osudem poetika,“ přednesl báseň, která v každém básníku či básnířce probudí takový hyenismus, že přestaneme věřit ve vlastní řeč (všichni tři píšeme a publikujeme).

Proto jsme my tři s křikem „fuj“ a „hanba poezii“ utekli. Ač jsme na onom poli, kde měl číst bard, chtěli setrvat po celou délku pořadu, nebylo k tomu důvodu.

František Novotný se prezentuje jako krystalický „highway king“, který se roli ženy v životě nerozpakuje přirovnat k obsluhovačce kuchyňské linky, resp. válečku, jež je jí povinno poslušně obsluhovat „z přirození“. S křikem „fuj“ opouštíme sál, nemáme zájem poslouchat cokoli víc. Lidé nás všechny tři okřikují, odcházíme, řveme, publikum stále tleská.

Já vám to napíšu

reportáž |18| Mistr Zvuku et al.

Váleček na nudle. Já byl blondák. Z batůžku trampot odhodit pár kamenů, pane mistře zvuku. Je potichu hřmot slov. Nedaleko Jičína. Malované písničky a je to báječné, ať už je pryč. Devastace hodnot, poupátka! Kýč? Jak bič! Nemůžu. Přetlak Splavu! Nejvyšší čas přestat! Znovubolest a radost! A nevím proč. Léto. Pan Zachmuřený. Věci, co jsem nikdy neřekl. Festival o Šrámkovi. Pábíte? Mám to tam. Nečum a děkuju. A František povídá. Ludkův Fráňa. Marie. Vilné rady Pánaboha. Vstoupila ona na můj práh, nebudu recitovat Splav! Poškrábu vás. Děkuju, pánové. Chceš pivo? Ludkovo mládí v lukách. Vzlyk. Tak já se omlouvám. Už vám to přečtu.

Páteční chvilka poezie

60 slov |18| Eva Marková

Je neděle odpoledne, v žaludku hovězí polévka s domácíma nudlema, knedlozelovepřo, bábovka, voda na kafíčko už bublá a babička zapíná rozhlas po drátě. Obývákem se line mazlivý hlas Ludka Munzara, na otomanu se svinu do klubička a poklidně trávím. Moc tomu, co slyším, nerozumím... Procitám u pořadu o *Splavu*, co není o *Splavu*, a vlastně ani nevím, o čem byl.

Vzbouřený číči

letter of love |18| Eva Marková

Z loňského výstupu učitelské dílny jsem byla poněkud rozpačitá: poměrně známé Nerudovy texty, přednes řemeslně dobře zvládnutý, ale jinak nenápaditý, stejně tak i dramaturgie a do toho trocha laskavého humoru. To letos jsem se na inscenaci dokumentárního románu Nataši Tolokonnikovové *Jak udělat revoluci* (2015) vysloveně těšila – a nebyla jsem zklamaná, srovnám-li dílenský výstup s loňskem, byla jsem doslova nadšená!

Scéna byla minimalistická, všichni si posedali v sále spořitelny do půlkruhu, jen tři Vzbouřený číči (neboť tak zněl překlad Pussy Riot užívaný v páteční inscenaci) v barevných kápích si občas vyskočily na dřevěný parapet a klátily nohama. Překvapivá však byla dramaturgická práce s textem – klidně bych snesla jen šedesátiminutovou inscenaci, skoro hodina a půl na mne byla trochu moc, ale budiž, nuda nenastala. Číči představující Mášu, Nađu a Káťu ze svých rolí nevystupovaly, ostatní přijímaly různé role podle toho, jak si to žádal text: jednou dozorkyně v trestanecké kolonii, jindy Nadina maminka, pak zas soudkyně. Všichni však vystupovali za hranice své komfortní zóny – pro někoho je složité říct nahlas sprosté slovo, jinému zas není vlastní rap. Ale všichni se s určenými rolemi popasovali opravdu skvěle!

Kdyby se jenom četlo, byla by to nuda, ale výslednou inscenaci vskutku umně dotvářely různé typy práce s hudbou: ať už to byl onen zmíněný rap, církevní zpěvy, lehký voiceband anebo propojení se sborovým zpěvem a soboteckou pěveckou dílnou.

Za nápad téměř kongeniální považují spolupráci s překladatelem Milanem Dvořákem – jako autor překladu zpracovávaný text velmi dobře znal, v sobotecké inscenaci jej pak doplnil písněmi od Vysockého, Galiče a Alešovského, které sám zpíval a doprovázel se na kytaru.

Soudě podle dnešní inscenace, pracuje Tolokonnikovová tak, že právě ve výběru popisovaných situací a slov se vyjevuje absurdita a nebezpečí Putinova Ruska; není doslovná, ale přesto v daném kontextu z vět jako „kdo se mi líbí, ten je mou orientací“ mrazí. A stejným způsobem si s interpretací písní zahrává i Dvořák: zpívá, vypráví písní příběh, ale teprve skrze hlas, intonaci a výraz tváře se vyjevují za slovy skryté obsahy, vyjevuje se tak jemná absurdita a naprostá mrazivost dění, které je nám na jevišti prezentované.

Dílně babiček, jak se jí na Sobotce říká, se podařilo dát dohromady dobrou inscenaci na politické téma, aniž to celé působilo jako agitka anebo laciný útok na city. Klidně by se při tom dalo plakat a nebyl by to patos, ale takový ten úlevný pláč, který propuká ve chvílích, kdy už je toho na nás zkrátka moc – žádná sebelítost, žádný sentiment, zkrátka jen životní přetlak. Který tentokrát naštěstí nikdo nezabil pokusem o laskavý humor.

Lyrika senzuální

lyrika neliterární |18| Eva Marková

Světy žáků a učitelů se lyricky prolínají na mnoha rovinách, škola přece není a nikdy nebyla jenom místem, kde před tabulí stojící kyborg v pravidelných intervalech opakuje více či méně srozumitelná slova a věty. Myslíme-li na školu, daleko spíš než soupis sbírek Fráni Šrámka nám v paměti zůstávají senzuální vjemy, protože škola je vlastně Gesamtkunstwerk působící na všechny smysly.

Veřejnoprávní rozhlas s cynickou pravidelností hrává prvního září po ránu, že „máš svůj svět a ten se ti hroutí“. To bychom měli rovinu poslechovou. Chvilí poté přichází na řadu rovina olfaktorická: ranní depresi vždy spolehlivě podpoří pach smažené cibulky ze školní jídelny říznutý linoleem čpícím po dezinfekci. Záhy přijdou ke slovu hmat a zrak. Opusťme rovinu klasické výuky, ta nás nezajímá, vytržení z pětačtyřicetiminutového stereotypu mnohdy přináší jen konfrontace s pórovitou, smradlavou houbou, někteří žáci si nenechají omezovat osobní prostor a hapticky ohledávají těla svých spolužáček. Situace na bojišti se mění každou minutou, a tak se nezřídka stane, že se pedagog naprosto zpronevěří svému vzdělání a začne pronášet věty jako „odinstalujte si ten ksicht, kdo na to má pořád koukat“.

Po několikahodinovém martyriu naštěstí přichází vysvobození: oběd! Otázkou zůstává, jedná-li se spíš o torturu či potěchu chuťových pohárků, mnozí k tomu přistupují čistě pragmaticky: dostat teplou šlichtu za cenu nižší piva je prostě fajn. Koho zajímá, že prim hrají kukuřičný škrob, rozvařená kolínka, nedovařená rýže, každá škola má navíc vlastní folklórní jídla, u nás vede kuře v nudlích (žluté masné cosi) následované v těsném závěsu cizrnovými měšci (rozpatlané cosi se špenátem) a džuvečem (načerveno obarvená rýže s čímsi).

Je-li oběd následován výukou, odeberou se zpravidla všichni do říše snů, žáci klímají s hlavou na lavici, protřelejší vyučující pouští filmy, zvou externisty, zadávají slohová cvičení a následně tlučou špačky opření o futro. Senzuální klimax však u všech bez výjimky nastává po skončení výuky – žáci se kouříce odeberou do zeleně konzumovat měkké drogy a jiné návykové látky, kantoři si v tramvaji vypodloží hlavu taškou se sešitama a ukolébání drncáním kolejí odplují vstříc hroznům modrým a rudým.

Stromový člověk

nad Splavem | 18 | Tomáš Chaloupecký

O *Splavu* jsme se tento týden dozvěděli mnohé. Po úvodní studii Evy Markové, jež nám poskytla hutné teoretické podhoubí, jsme ve Šrámkově poezii odhalili nedbale skryté tóny levicověaktivistické, inklinaci k rybaření, vypjatý nacionalismus, lásku k šachu i znalost psychiatrické léčebny v Kosmonosích. Dnes si odhalíme další díl Šrámkovy mozaikovitě duše, nikoliv však poslední. Šrámek byl trochu básník, mnohem spíše však neodhalený schizofrenik (či odhalený? – znalost Kosmonos tomu napovídá), roztříštěná osobností trpící v odborné lékařské literatuře dosud nepopsanou kombinací poruch osobnosti.

Šrámek se ze svých potíží vypsál básní Advent (ve festivalovém vydání *Splavu* na straně 29). Znepokojit nás musí již první verš. „Já nejsem žena. Já jsem strom,“ oznamuje nám. Básník, který celý svůj život vystupuje jako muž, náhle neguje své ženství. Proč? Mohlo by se zdát, že v kontrastu k němu se bude snažit postavit obraz své silné maskulinity. To by ovšem báseň musela pokračovat jinak, například poukázáním na své svaly, případně vlastnictvím motorového vozidla či střelné zbraně. Místo toho Šrámek tvrdí, že je strom. A ve stejném stylu i pokračuje: „Někdo mi jaro dal, odešel. / Nevíte, lidi, o někom, / kdo by mi větve podepřel, / já jsem tak těžká svým plodem...!“ Svoji podobu pak zpřesňuje i dvojverším „Co to máš milá za pasem? / Červený květ! Červený květ!“ Šrámek se tedy přiznává, že je stromem ženského pohlaví, který nese jediný plod a kvete červeným květem.

Na základě těchto znalostí nám průměrně informovaný klíč k určování jihoamerických rostlin řekne, že se jedná o strom Gomortega keule z řádu vavřínovitých. Nelze samozřejmě předpokládat, že Šrámek byl stromem skutečný, utajení něčeho tak zjevného by pro něj bylo nesmírně obtížné. Mnohem pravděpodobnější je, že trpěl takzvaným arboromofismem, poruchou, při níž je svalstvo postiženého nahrazeno dřevním pletivem postupně. Tato nemoc je v pramenech dobře popsána, jejími nejstaršími doloženými oběťmi byli Filémón a Baukis. Poslední Šrámkův neduh je odhalen v poslední sloce. „Potichu! Potichoučku! V noci dnes / usmál se ve mně, já to vím, / ručičky kamsi vzhůru vznes, / prosil mne, ptal se, zdali vím / že je tam dole a že tam hájá / – potichu tichoučko! Hájá.“ Její možné vysvětlení je dvojí: buď byl básník paranoidním hysterikem, nebo požil svého vlastního plodu, dužina plodu Gomortegy má totiž halucinogenní účinky. K možnosti číslo dva se, s ohledem na ostatní básně sbírky, přiklání i interpretační tým *Splav!u*.

A závěrem: pozor na advent. Dokázal-li citový zážitek z nazdobeného vánočního stromku spustit proces dřevnatění v takovém člověku, jakým byl Fráňa Šrámek, nemůže se v bezpečí cítit nikdo.

Nad dobovým přijetím Šrámkova *Splavu* VI.

hyzdorie | 18 | Jan Smolka

Dnes se náš cyklus dobových textů o Šrámkově *Splavu* uzavírá. Druhá polovina textu Jindřicha Vodáka z *Lidových novin* názorně ukazuje, že přestože se celá recenze může zdát jako hejt, není tomu tak. Vodák měl literaturu rád, rozuměl jí a dovedl ocenit kvalitu.

V tomto cyklu se nedostalo na všechny texty. Ty, které máme k dispozici, budou zveřejněny v dohledné době na webových stránkách *Splav!u*. Zájemce o podrobnější informace pak můžeme odkázat na knihu Františka Bařthy *Fráňa Šrámek : Bibliografie : Soupis článků o jeho životě a díle do konce února 1976* (Jičín: Knihovna, 1976), s dodatky

do února 1977 v knize *Fráňa Šrámek: Soupis článků o jeho životě a díle do konce února 1977: Doplnky* (Hradec Králové: Státní vědecká knihovna Zdeňka Nejedlého, 1977).

Děkujeme za pozornost. A poslední slovo patří Jindřichu Vodákovi.

Jindřich Vodák

Básník dnešního mužství, část II.

V jednom Šrámek dotkl se důležitě bolavého místa na sociálním těle dnešním a to v básních, jež lze vztáhnout na vzrůstající se ženské donjuanství. Jest jich ve sbírce celá skupina: Splav, Les, Ulice, Rod, Účtování, Hloupý Honza, Milenec, Milenec v dubnu, Muž bloudící ženě, Černé dny, Sobotní večer. Nemohlo ani Šrámkovi ujít, že průměrný dnešní rod mužů nemůže nynější ženě poskytnout ukončení a že ona tedy toužebně vyhlíží po neznámých cizincích, jejichž meče (stále ta starožitnost) by zvěstovaly sílu. Čím jí může být ledajaký „hloupý Honza“, panák, jenž sedí, kam si ho ona posadí, jenž zpívá, když a jak ona povelí, a jemuž se pak ona vysměje z okna? Smyslnost, která vyhání muže na ulici, kde pod hrozny světél dují praporce sukní, posedla také ženu: Šrámek naznačuje to větou, jež jest právě tak psychologicky pronikavá, jako slohově vyšroubována: „nepolíbíš ženy, abys rozkvést nedal v nebesích lůžka rudě tančícímu keři,“ O této ženě nelze již doufat, že přestane na muži, jenž se domnívá být jejím vyvolencem, a básníci musí se učit, jak klást otázky zlého podezření: v který den tvůj noční sen byl jiným okouzlen? která země píd' to spatřila, že ke mně nevedly tvé šlépěje? Šrámek má za to, že na konec nezbude nežli přiložit zrcadlo k ženiným odcizeným rtům a ve tvaru dechu hledat podobu toho, jemuž ona se naklonila: prostředek, k jakému se mohl uchýlit spíše jen básník, nežli praktický člověk. Jsou muži, kteří se nenechali dlouho šidit, a vypořádali se způsobem, o kterém se psává mezi vraždami denních zpráv, — stáhnou do čela širák, ukryjí v rukávu nůž, poručí duši zrádkyně Bohu, okusí ještě jednou její lásky („na sedm krásných mečů nalehnu“) a pak ji zabijí „touhle rukou“. Básník „Splavu“ sám je krotčí a hodnější. Radí, zahodit nůž, vyjít za jitra z domu, opustit ženu ještě spící, přát „domu tomu“ pokoje a nevzpomínat již „feny“, nýbrž: „sni o holubici“. Ještě lepší pomoci by bylo podle Šrámkova, aby se muži s ženami potkávali toliko v lukách, kde „je vlání na všechny strany, pokorné odevzdávání“; pomilovali by se a hned by se zase rozcházel, takže by ještě téhož večera již po sobě ani nevzdechli. Ženě ze všeho by uvízl v hlavě toliko zvuk „prosebného a děkovného“ hlasu: „Jakobych jen splavem byl, který v lukách krásně zpívat slyšel.“

Zřejmo, že se tímto „laissez aller“, tímto „pánu bohu poručeno“ nic nespřaví. Připomíná to poněkud ony muže, kteří raději ke všemu mlčí a nad vším zamhouří oči, jen aby se nevytrhli ze svého klidu. Denně množí se počet lehkomyšlných rozvodů, denně hříšné matky a hříšní otcové vzdávají se péče o děti, jimž zkalili a zhyzdili rané mládí, denně dožívá se někdo beze vší viny nejhořčejšího, nejpotupnějšího zklamání od bytosti, na níž založil veškeru svou víru, — jací bychom to byli lidé, aby to nebudilo naši starost, úzkost, znepokojení?! Zní to velmi hrdinně, čteme-li v básni Šrámkově, že se dovede povznést nad utržené rány, dáme-li mu „skalní a sněhovou výš“. Ale neběží o to, dovedeme-li se nad rány povznést, běží mnohem víc o to, aby rány nestačily být svévolné zasazovány, běží o obecný poměr k životu, společnosti, práci: narodili jsme se toliko pro milování či také pro něco jiného? narodili jsme se, abychom povolili každému okamžitému vrtochu či pro nějaké vyšší, přísnější cíle? Šrámek nazval v závěrečné „Kovárně“ své básně pružnobokými a mohl je nazvat měkkobokými; mají měkké boky, poněvadž se uhnou každé větší, dolehavější tíži. Žádná myšlenka není v nich vyhráněna v pevný, úplně vymezený tvar, na němž by bylo vše zřetelné, v každé nechává se něco nevyřčeného, nevysvětleného, pochybného, co básník zůstává volnému dohadu, ať se s tím namáhá, komu se chce. Jak tak prohlížíte báseň za básni, máte stále dojem, že jste neporozuměli a že vám cosi uniká: brzy je to jednotlivé slovo, brzy věta, brzy celá souvislost. Zdá se často a často, že se Šrámek opojil obrazem, výjevem, pojmem a že pro něj zanedbal smysl. „Les“, — máte před sebou preisslerovskou scénu, lesní zátiší, muže s kyjem, lepou ženu, jež vínem smíchu třísni jalovčí a mech, nozdrami křik, zpěv, lehkonožý běh, stony milostného vábení, — verši dýše jarní okouzlení básníkovy, — ale vždyť zrovna v předešlé básni stálo:

„Bojím se lesa. V poledním lese, kdo miluje, srdce své neunesé“, a jak tedy myšlenky, děje, osoby spolu srovnat? Chtějte pak od Šrámků, aby se vážně a důtklivě zabýval ženským donjuanstvím!

Proto také lehkost a plynlost a prostoduchost jsou ve Šrámkových básních namnoze jen zevní, v rozdělení a spádu vět, v rozmanité jejich hře, uvnitř vězí však vždycky dost hledané učenosti a krušné skladby. Znělka „Rod“ je sloha za slohou spojována v jedinou netržitou větu a hlavní část, o cizinci, je tak ztěžka a vymyšleně napsána, že každý kousek zdá se váznout: » — chvějný strach, že jednou v okruh nočních ohňů vkročí cizinec podivný, jenž bradou v límec pláští klesna a nemluvný, jak hrotem meče slídě okem jen, hrot meče schýlí — « Ženy, která sběhla na scestí, ptá se Šrámkův muž: „Který země kout to vidět směl, že toužila jsi obejmout, kde, růží bodnuta, své krve ztrácela jsi krůpěje, pokorná kráčí v hrůzu sladkých pout, a ke mně nevedou ty šlépěje?“ Není-li to sestavováno jako rébus, který se má luštit? Zde obrazy neplynou z myšlenky, nýbrž jsou mocí na ni nanášeny, a s jakou emfatickou vynuceností! A přece umí Šrámek docílit neobyčejných účinků, střídáním, opakováním, citovým zavlažením, volností slohy, větnými posunků, ryze původními a svými, a mnohé věci, zejména pocity z ženy, umí povědět hmotnými představami dějovými, jež okouzlí zvláštností, exotičností a hustotou obsahu. Ulice prý „tančíc ovinula, k bezdechu nás ovinula hroznějším krásným, který žhnul a mrazivěl“. Milenec prý hovoří s milenkou. „O svém snu někdy ti šeptám. Co je slov, každé z nich na prsten krásný ulitý kov, a ty je navlékáš, svlékáš, pouštíš je v klín — «. Takovým básnickým skvostnostem neublíží ani nadbytečné užívání přívlastku „krásný“.

jv. (Jindřich Vodák)

(*Lidové noviny*, 25. 1. 1917)

Pestrosti: mít, či nemít?

analytikovo okénko |18| Eva Marková

Poslední článek o reflexích Šrámkovy Sobotky v celonárodním tisku věnujeme *Mladé frontě DNES* a *Lidovým novinám*; v obou se zpravidla objevovala informace o konání festivalu, v *Lidových novinách* o festivalu psala v průběhu let vlastně jen Petruška Šustrová, dřívější častá návštěvnice Sobotky.

V *Mladé frontě DNES* až na dva články příliš zajímavého nenacházíme. Roku 2002 se Jan Bílek nechal slyšet, že největší zájem bývá o pořady konající se v sále spořitelny, opět se vrací také téma řeči: „Tématem festivalu je naše mateřština. To je nevycerpateľný námět, ze kterého budeme vybírat do dalšího ročníku.“

Taková odpověď je v pravdě šalamounská – pokud bychom totiž eliminovali téma řeči, vlastně by nebylo z čeho vybírat; možná je to obecný problém témat jednotlivých ročníků, jsou příliš obecná a schová se pod ně téměř cokoli.

Velmi přesnou diagnózu dalšího z festivalových neduhů podal v rozhovoru s Petrem Marečkem hudebník Jan Buryánek: „Nejhorší zážitek máme ze Šrámkovy Sobotky, kde jsme (...) vystoupili v sále spořitelny, v publiku seděli vesměs starší lidé. Některé babičky za námi chodily a prosily: Prosím vás, je to pěkné, ale nemohli byste to trochu ztlumit?“. Programová šíře festivalu je jednou z jeho výhod, ale dozajista také zavdává důvod k polemikám nad tím, co je ještě umění a jakou estetickou linku chce festival sledovat.

Generační pestrost festivalu svého času glosovala i Petruška Šustrová: „Zatímco začínající festival v Karlových Varech se hodí tak pro zhýčkané slečinky a bohaté penzisty, pravý alternativec a znalec dekadentních rozkoší dává přednost souběžně konanému festivalu Šrámkova Sobotka. Do malebného východočeského městečka pod falickou Humprechtovou věží se (...) sjíždějí různí rozervanci, punkeři, anarchisté, rebelové a hipsteři, aby společně se středoškolskými učitelkami češtiny a odbornými lektory přednesu a rytmického tance prožili týden plný extatických zážitků.“

V jejích textech rezonují i další, na stránkách *Splav!u* již zmíněná témata. Citujme: „Tajemství soboteckého festivalu je prosté a jmenuje se dílny. Aby si jich člověk všiml, musí rozhrnout načechnou pěnu veřejných vystoupení, ponořit se pod hučící víry sporů ‚tradicionalistů‘ s ‚novátory‘ (...). A mezi hemžením dětí na zahradě Šrámkova domu paní učitelky diskutují o něčem závažném, redakce festivalového časopisu se radí, co dát do zítřejšího čísla, milenci (možná budoucí) na sebe hledí velkýma roztouženýma očima... Je to jako kaleidoskop věku, každý korálek je jiný, ale všechny jsou uvězněny v jednom místě a čase.“

Jsou to drobníčky, ale vlastně i ony potvrzují již jednou zmíněnou tezi: se soboteckým festivalem (či krajem) je spjaté ono fluidní cosi, jež působí inspirativně, ale zároveň také vyvolává různé mezigenerační spory o literaturu, řeč a poezii. Nechme se překvapit, jaké estetické linie se prosadí v ročnících příštích!

Výběrová bibliografie:

Mareček, Petr: Zpráva, in *Mladá fronta DNES*, 17. 7. 2001, str. 3.

Šustrová, Petruška: Horizont, in *Lidové noviny*, 9. 7. 2010, str. 12.

Šustrová, Petruška: Horizont, in *Lidové noviny*, 8. 7. 2011, str. 12.

Šustrová, Petruška: 24 hodin, in *Lidové noviny*, 18. 7. 2014, str. 20.

Žemlička, Martin: Ze sousedních regionů, in *Mladá fronta DNES*, 9. 7. 2002, str. 5.

Živly a lyrika dnes

rozhovor |18| Nicol Škvarová

MgA. Lada Blažejová vede Studio Šrámkova domu, soubor soboteckých dětí, studentů i dospělých. Studio funguje padesát čtyři let, Lada do něj přišla jako malá a přebrala jej v osmnácti, vede ho téměř dvacet let. Dětskou dílnu na Šrámkově Sobotce pořádá asi po patnácté.

O čem je vaše letošní dílna?

Chtěla jsem, aby korespondovala s tématem Lyrika dnes, vlastním tématem jsou živly a básničky, které s nimi souvisí. Kromě básniček pracujeme s písničkami, pohybovými etudami a samozřejmě na to navazují různé hry, aby si děti dílnu především užily. Pondělním tématem byl vzduch. Vybrala jsem asi šest básniček, děti se rozdělily do skupin a měly se dohodnout, která se jim líbí a proč, bavily se o tom, jak ji divadelně ztvárnit, protože v první fázi především kupíme nápady.

A pak z toho vytváříte dramatický příběh?

Ano. V pondělí jsme třeba zjistili, že nám dvě básničky zapadají do sebe, a tak vznikl příběh dvou draků, kteří vletěli do obláčku. Vítr a vzduch vytvořili jakési postavy, záporné i kladné. Jestli se nám podaří učesat veškeré navržené nápady tak, aby fungovaly divadelně, to se uvidí na páteční dopolední schůzce.

Účastníků je dvaadvacet, což je hodně, takže to ze začátku vypadalo jako spartakiáda, protože děti mají i kolektivní role, takže chvíli trvá, než jim dojde, kde mají na jevišti stát, aby to bylo pro diváka přehledné. Možná to nakonec nebude povedené, ale bude to vycházet od dětí.

Co je pro vás při divadelní práci s dětmi nejdůležitější?

Úplně nejdůležitější je vytvořit zázemí skupiny tak, aby se děti cítily jako rodina, které je spolu dobře. Pokud fungují jako celek, jsou schopni vymýšlet, pracovat, poskytovat si navzájem impulsy a slyšet na sebe.

Ubíjení neviňátek

hejt |18| Nicol Škvarová

Ve čtvrtek jsem se šla podívat na závěrečnou „učesávací“ zkoušku v divadle. Dost polemizuji s formou, kterou Lada Blažejová zvolila. Živly. Otřepanější a „dramatákovštější“ téma už asi najít nešlo. Básničky o vodě, ohni, kamenech, kořenech. Viděla jsem pouhopouhé ilustrování banálních básniček prapodivnými nenápaditými pohybovými skrumážemi, zbytečně komplikovanými, v takovém počtu dětí horko těžko zkoordinovatelnými. A k čemu to? Proč se lektorka snaží za každou cenu s dětmi vytvořit „umění“? Vždyť přece chce, aby si to děti hlavně užily. Ale mně spíš přišlo, že si to neužívají. Možná jsou do tvůrčího procesu zpočátku zahrnuté, ale jinak je paní Blažejová spíše instruuje a diriguje.

Nejsou z toho děti pak spíš vystresované? Pokud jsou tedy vedeny tak, že představení musí nějak vypadat, že musí být učesané, že to musí být pěkné. Nejde v případě takové dílny spíše o proces, o zábavu, o poznávání divadla, než o závěrečný výstup? Lada Blažejová se ohání rádoby divadelními poučkami typu „aby to bylo pro diváka přehledné“, „aby se v tom divák vyznal“, „musíme tu vytvářet divadelní akci“ (co je to divadelní akce?). Všimla jsem si, že je ve skupině několik velmi aktivních dětí, které projevovaly vehementní zájem o zapojení se do tvorby představení. Měly připomínky, nápady, odhalovaly nejasnosti v koncepci Blažejové. Režisérka by měla skákat radostí a využít jejich potenciálu a svěřit režii tak trochu do jejich rukou, zpovzdálí je sledovat a lehce usměrňovat. Děti by tak mohly skutečně tvořit a šlo by to opravdu z nich. A pocit toho, že si představení vytvořily samy, ten je k nezaplacení. A že by to asi nebylo učesané? Tak to přece nevadí, rodiče by měli radost ze svých talentovaných ratolestí, děti by si odnesly mnohé.

Jenomže ne. Tenhle přístup vyžaduje silného, kreativního a odvážného pedagoga, který se nebojí jít do nejistoty, že možná vznikne kravina. Nebo který je natolik divadelně schopný, že dokáže děti velmi nenásilně vést k vytvoření něčeho konzistentního. Neznám tvorbu paní Blažejové. Ale ze dvou návštěv jsem nenabyla dojmu, že by takovým pedagogem byla. Škoda. Zrovna dramatik je pro další divadelní směřování dětí velmi zásadní.

Kapitál pro 21. století

kontemplace |18| Antonín Handl

Loňský ročník festivalu Jeden svět zvolil za slogan sousloví „praskni bublinu“. Pro lidskoprávně-dokumentární přehlídku slogan trefný. Šrámkova Sobotka není lidskoprávní ani dokumentární. Snad proto si může dovolit zatím nepraskat. Nicméně.

Každý rok mě potěší, uklidní, ale také překvapí a mírně vyděsí, jak vlídná a pohodlná dovede Šrámkova Sobotka být. Jakoby pokaždé přivinula, objala, přijala. Málokde se tak dobře pije, zevluje, poslouchá, bloumá a žvaní; od málokud se tak blbě odjíždí. Je v tom něco blaženého opojení známého, kultivovaného výseku časoprostoru, někde mezi nostalgickou vzpomínkou, do které se dá vrátet a prožívat ji zas a znova a liberálně-utopistickou společenskou konstelací, která připouští téměř cokoli, dokud to druhým nepřináší újmu. Jenže, tak jako se nostalgie pojí se slabostí a zahánváním, také v osobním kouzlu festivalu je něco z mámení smrti, které jsme mohli ve čtvrtek sledovat u příležitosti Společnosti mrtvých básníků.

Každá idyla totiž nejspíš musí mít nějaké „ale“. V případě Šrámkovy bubliny je to druhá strana týdenní liberální harmonie: abychom si tu všichni odpočinuli od toho úmorného na okolním světě, musíme ho nejspíš nechat za přejezdem mezi Sobotkou a Dolním Bousovem. Podle vzoru „o politice se nepohádáme, dokud se o ní nebudeme bavit“ si musíme obhájit určitou míru strnulosti a zasmrádlosti. Právě o tu míru, řekl bych, se tu roky vedou spory. Na jednu stranu by byla škoda, kdyby se z festivalu stal čistý únik od skutečnosti do krásných slov, zahrad a kultivované pohody, která návštěvníky ukolébá natolik, že se o dalších hladomorech a vybombardovaných městech dovíme až s týdenním zpožděním, po návratu do Prahy či jinam. Současně asi není v ničem zájmu, aby bublina přímo pukla: nejspíš by to bylo nucené, násilné a zbytečné. Ostatně i ty sociální bubliny mají svůj smysl: každý si zkrátka nemůže povídat (a rozumět) s každým. Jen je třeba se v bublinách neudusit.

Jako příklad nenásilného vracení se k světu ať poslouží barcampy, které se poslední roky pořádají. A tím se dostávám ke konstruktivně kritickému závěru. Festival se totiž nemusí popřít, křečovitě překonávat svůj snaživě apolitický charakter. Může ale víc zahrnovat (tj. být inkluzivnější nejen vůči lidem, ale také tématům) a současně vykračovat, kolonizovat myšlenkový prostor, víc se cpát. Nevím jak; jestli unášet reportéry České televize, promítat streamy na zdi Veletržního paláce nebo vynutit přesun karlovarského festivalu na pozdní listopad. Ale vedle otřepané metafory bubliny mi v představách roste metafora něčeho agresivnějšího, drzejšího, chapadlovitého. I při svých selektivních návštěvách programu jsem tu během let viděl, slyšel a četl věci, které by obstály před mnohem širším publikem, než je návštěvnictvo malebného setkání nedaleko Jičína. Kulturní a sociální kapitál Šrámkovy Sobotky by zkrátka nemusel generovat jen kvalitní program pro první červencový týden, ale také z něj více exportovat do dalších týdnů a dalších intelektuálních hnízd.

Bude happy end?

paparazzi okénko |18| Edmunt Slizský

V průběhu týdne jste mohli sledovat příběh Renaty a Čestmíra, dvou mladých lidí seznamujících se s lyrikou dnes i se sebou navzájem. Jejich vztah po celý týden nebyl jednoduchý a provázely ho četné peripetie. Festival se nyní chýlí ke konci a my klademe otázku – přinese poslední den do této story happy end?

Březen, duben, všechno jedno

errata |18| Jan Vaněk jr.

V Ostravě se vypotřebuje čistý vzduch už v **půlce března** (*Splav!* č. 5). Vystupující na zahájení papír netrhali, ale (držíce oběma rukama list) **muchlali, narovnávali a znovu**, což je známý efekt k napodobení zvuku pochodu vojáků (*Splav!* č. 2). (A Šrámkova „zkušenost v zákopech“ nebyla „líčena“ ve [třech!] verších recitovaných přímo v onom vystoupení, ani, co si pamatuji, ve zbytku „performance“.)

Twitter recenze

#sebereflexe

Za humor *Splav!u* se stydim míň než za nedopsanou diplomku. (Eva Marková)

#dilny

Mohla by se tady založit intenzivní dílna dopisování závěrečných vysokoškolských prací. (Kateřina Vaněčková)

#splav!

Imho to chce jednoho člověka, co je za Lopatku, důsledně. (Roman Neruda)

#patrik_linhart

Proč ten pán tak křičí? (Aurelie Christov)

#patrik_linhart

Na poezii už bych se sbalit nenechala. (Dominika Jansová)

#patrik_linhart

Ja sa chcem zabíť, keď to počúvam. (Zuzana Vernerová)

#ludek_munzar

Luděk Munzar bude jak Strejček na druhou. (Hana Kofránková)

#splav!

Kdo to je ta Jana Peterová? – Píchá s Vinšem. (vox zahradi)

#deti_na_orlove

Správná kulisa ženského psaní. (Jan Henyš)

#jiri_studený

Na čom fičí? (Zuzana Vernerová)

#ludek_munzar

Ten pořad nemůže bejt ve spořitelně, on je hrozně zadlužený. (Patrik Linhart)

#splav!

Já se klidně přiznám, že čtu jenom zadek. Kdo to má číst, vole, Lomozovy třístránkový, vole, cancy, vole. (Tomáš Tkáč)

#dilenske_vystupy

.odt a.docx?! To je prase, ten Christov. (Silvie Mitlenerová)

#ucitelska_dilna

Někde jsem slyšel, že staří lidé mají zrychlené vnímání času. (Petr Jan Vinš)

V roce 2001 vyšel ve *Splav!u* manifest nadepsaný Mým národům. Tehdejší redakce časopisu v něm veřejně vyjádřila ochotu pomoci festivalu být kulturně bohatým festivalem milovníků literatury a (nejen) mluveného slova.

Po patnácti letech je skutečně mnoho jinak. V redakci *Splav!u* se vystřídala řada lidí a mnozí z nich se výrazně podíleli a podílejí na nové tváři festivalu. Je riskantní je jmenovat, protože by se mohlo stát, že na někoho zapomeneme. A přitom díky, ty patří všem.

My čtyři níže podepsaní chceme dnes udělat podobné oznámení: Odcházíme z organizačních struktur festivalu. Odcházíme, protože věříme tradicím. Jsme přesvědčeni, že přišel čas předat náš podíl na přípravách Šrámkovy Sobotky novým lidem, tak jako jsme to udělali s redakcí *Splav!u*. Tradice totiž nejsou to, co se opakuje. Tradice jsou to, co se podaří uchovat a předat dál. Po letošním jubilejním 60. ročníku věříme, že festival se nadobro obrodil a stal se místem radostné tvorby, láskyplné kontemplanace a energického tance.

Příští rok se sem opět těšíme. Tentokrát jako návštěvníci.

(Radim Kučera, Lukáš Novosad, Jakub Novosad a Josef Šlerka)

SPLAV! - Sobotecký Pravidelný Lehce Avantgardní Věstník
Vychází v Sobotce během 60. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka, od 3. do 9. 7. 2016. Cena 15 Kč.

Vydává spolek SPLAV!, U Studánky 5, 170 00 Praha 7, IČ 26674122.
MK ČR E 15812

splav.redakce@gmail.com

